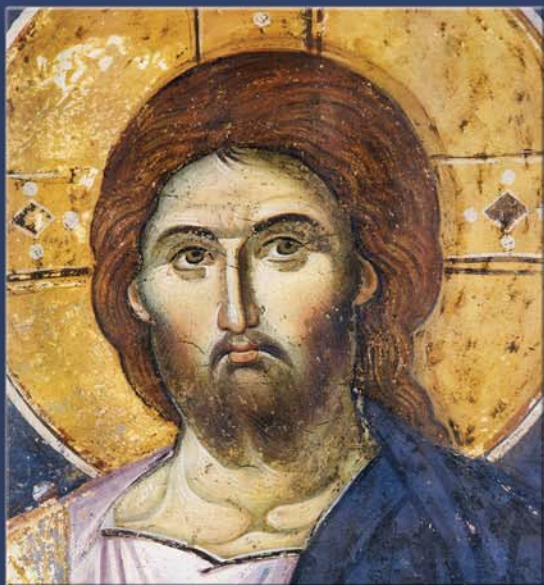

Δρος Χαράλαμπος Μ. Μπούσια
Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ
ΔΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΠΤΩΧΕΥΣΕΩΣ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΥΝΤΑ ΗΜΑΣ
ΕΥΣΥΜΠΑΘΗΤΟΝ ΚΡΙΤΗΝ
ΙΗΣΟΥΝ

Ἀνάπτυπον Ἐγκολπίου Ἡμερολογίου 2012
Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κύκκου καὶ Τιλλυρίας

Φιλολογική επίμελεια: Παρέση Τσιρίδου-Μπούσια,
Φιλόλογος

Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια,
Μεγάλου Ὑμνογράφου
τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

**Ποιός εὐθύνεται γιὰ τὴν κρίση
στὴ ζωὴ μας καὶ τὴν κρίση
τῶν λαῶν;**

Ἀθῆναι 2011

Εἰς τὸν διὰ τῆς ἐνεργοῦ ἀγάπης
παιδαγωγοῦντα ἡμᾶς
Πανιερώτατον Μητροπολίτην
Κύκκου καὶ Τηλλυρίας,
πολυσεβαστόν μοι
κ.κ. Νικηφόρον.

Χαράλαμπος Μ. Μπούσιας

Πρόλογος

Ο ένσυνείδητος Χριστιανός, αυτός που σηκώνει αγόγγυστα και με χαρά τὸ Σταυρό του, ἀποτελεῖ τὴ βάση τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας τῆς ἀγάπης, τῆς εὐνομούμενης πολιτείας, τῆς πολιτείας που κτίζει τὴν πρόοδό της πάνω στὴ χριστιανικὴ ἠθικὴ, τὴν κενωτικὴ προσφορά, τὴν ἀκαταίσχυνη ἐλπίδα, τὴ φιλαδελφία καὶ τὴν ἀλληλοκατανόηση. Ὁ πιστὸς Χριστιανὸς ἀποτελεῖ τὸ ἀνάχωμα στὴν ἠθικὴ καὶ τὴν οἰκονομικὴ κρίση τῆς κοινωνίας μας.

Ἡ ἠθικὴ κατάπτωση τῶν ἀνθρώπων, που δὲν ἀκολουθοῦν τὸ νόμο τῆς ἀγάπης, δὲν ἐνστερνίζονται τὶς ἀρχές τοῦ Εὐαγγελίου, δὲν ἀγαποῦν τὸ Χριστό μας, δὲν σηκώνουν τὸ Σταυρό τους με προθυμία καὶ ὑπομονή, ἔφερε τὴ σημερινὴ οἰκονομικὴ κρίση, που δὲν παύει νὰ εἶναι «παιδαγωγὸς εἰς Χριστόν» (Γαλ. γ' 24), γιατί μᾶς ὀδηγεῖ κοντὰ Του, γιατί μᾶς ἐξαναγα-

κάξει νὰ ἐλαττώσουμε τὶς ὑπέρμετρες ἐπιθυμίες μας καὶ νὰ αὐξήσουμε τὴν ἐμπιστοσύνη μας σ' Αὐτόν. Ἡ οἰκονομικὴ κρίση μᾶς διδάσκει νὰ ἐγκαταλείψουμε τὴν ἐξωστρέφεια καὶ νὰ ἐπιμείνουμε στὴν προσπάθεια γιὰ πλήρη γνώση τοῦ ἑαυτοῦ μας, αὐτοῦ τοῦ ἄγνωστου, ποὺ μᾶς δανεῖζει τὴν ἀναπνοή, γιὰ νὰ ἀπολαμβάνουμε τὴ ζωὴ, μᾶς δανεῖζει τὴν καρδιά, τὸ αἶμα, τὰ μάτια, ὅλες τὶς αἰσθήσεις, δυστυχῶς ὅμως, γιὰ νὰ ζοῦμε ὑλικά καὶ ὄχι πνευματικά, ἀφοῦ τὸ Θεὸ τὸν ἔχουμε βάλει στὸ περιθώριο.

Ἀκόμη, ἡ οἰκονομικὴ κρίση μᾶς ἐξαναγκάζει νὰ δοῦμε τὴ ζωὴ στὶς πραγματικὲς τῆς διαστάσεις καὶ ἐπιστρέφοντας στὶς ἠθικὲς ρίζες μας νὰ τὴν ἀναδιοργανώσουμε στὸ πρότυπο τοῦ Εὐαγγελίου τῆς ἀγάπης καὶ νὰ ἐπιτύχουμε τοῦ ἐλέους τοῦ πολυεὐσπλαχνου Θεοῦ μας, ποὺ ζητᾶ νὰ βρεῖ εὐκαιρία, γιὰ νὰ μᾶς σώσει, ἀφοῦ «κατακαυχᾶται ἔλεος κρίσεως» (Ἰάκ. β' 13) καὶ ὁ ἴδιος θέλει «πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α' Τιμ. β' 4).

Ὁ Παρακλητικὸς Κανὼν στὸν Κύριό μας, ποὺ μᾶς παιδαγωγεῖ μὲ τὴν οἰκονομικὴ κρίση καὶ τὴν πτωχεία, ἃς ἀποτελέσει τὴν καθημερινή μας ἱκετευτικὴ προσευχὴ πρὸς Αὐτόν, τὸ φιλόανθρωπο κυρίαρχο τῆς ζωῆς μας, αὐτὲς τὶς δύσκολες ἡμέρες ποὺ περνοῦμε ὡς ἔθνος. Θερμὲς

εὐχαριστίες ὀφείλουμε στὸ φίλτατό μας Καθηγητή, Δρα Χαράλαμπο Μπούσια, ποὺ ἐμπνεύσθηκε καὶ συνέθεσε καὶ αὐτὸν τὸν Παρακλητικὸ Κανόνα, τὸν τόσο ἐπίκαιρο σήμερα. Μὲ αὐτὸν ἐμπλουτίζουμε καὶ τὸ Ἐγκόλπιο Ἡμερολόγιο τῆς Μητροπόλεώς μας τοῦ σωτηρίου ἔτους 2012 καὶ εὐχομαι, ὅπως σύντομα, περνώντας διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου, ἐξέλθωμεν εἰς ἀναψυχήν, δοξολογοῦντες ἀκατάπαυστα τὸν παδαγωγὸ μας Ἰησοῦ Χριστό.

Εὐχέτης πρὸς Κύριον
ὁ Μητροπολίτης
ὁ Κύκκου καὶ Τηλλυρίας
Νικηφόρος

Ποιός εὐθύνεται γιὰ τὴν κρίση στὴ ζωή μας καὶ τὴν κρίση τῶν λαῶν;

Μᾶς προβληματίζει, μᾶς θλίβει, μᾶς φοβίζει, μᾶς προκαλεῖ ἄγχος ἢ λέξη «κρίση». Θὰ προτιμούσαμε ἀσφαλῶς ἀποφυγὴ τῆς κριτικῆς τῶν ἔργων μας, τῶν λόγων μας, τῆς συνέπειάς μας, τῆς προοδευτικῆς μας πορείας, κριτικῆς, ὅμως, πὺ ἴσως μᾶς ξυπνοῦσε ἀπὸ τὴ ραστώνη τῆς ἀδιαφορίας, τῆς ἀσυδοσίας, τῆς κακῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς μας, τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς μας καταπτώσεως. Εἴμαστε ὑπεύθυνοι ἄνθρωποι καὶ ὅλες μας οἱ ἐνέργειες, τὰ λόγια καὶ οἱ πράξεις μας κρίνονται· μόνο τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ οἱ ἀνόητοι μένουν στὸ ἀπυρόβλητο, ἔχουν τὸ ἀκαταλόγιστο. Καὶ ἂν μᾶς φοβίζει ἡ κρίση τῶν ἀνθρώπων, ἡ κρίση τῆς κοινωνίας, ἡ οικονομικὴ κρίση, πὺ ἀπορρέει ἀπὸ τὴν ἠθικὴ κρίση, δὲν θὰ πρέπει νὰ μᾶς φοβίζει περισσότερο ἡ κρίση τοῦ Θεοῦ μας, τοῦ ἀδέκαστου κριτῆ; Τί θὰ ἔχουμε νὰ ἀπο-

λογηθοῦμε σὲ Ἐκεῖνον, ποῦ μᾶς ἔχει δώσει πλήρη ἐλευθερία βουλήσεως;

Εἶναι διαφορετικὴ ὑπόθεση νὰ σὲ κρίνουν οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἐργοδότες σου, οἱ ἀνώτεροί σου, οἱ συνάδελφοί σου, τὸ συγγενικὸ καὶ φιλικὸ περιβάλλον σου, μὲ βάση τὰ ἀνθρώπινα, τὰ ἐργασιακά, τὰ κοινωνικά, τὰ οἰκογενειακά κριτήρια, ποῦ περιλαμβάνονται στὸν κατάλογο τῶν ἀντίστοιχων ὑποχρεώσεών μας πρὸς τοὺς ἄλλους, ἀπὸ τὸ νὰ σὲ κρίνει ὁ Θεός μας μὲ βάση τὸ νόμο τοῦ Εὐαγγελίου τῆς ἀγάπης, ὅπου, ἂν πταίσεις ἔστω καὶ σὲ ἓνα παράπτωμα, θὰ εἶσαι «πάντων ἔνοχος» (Ἰάκ. β' 10).

Κι ἐνῶ σκεπτόμαστε καὶ ἐτοιμάζουμε τὴν ἀπολογία τῶν πράξεών μας στοὺς συνανθρώπους μας, δὲν ἐτοιμαζόμαστε νὰ ἀπολογηθοῦμε στὸ Θεό μας. Μᾶς φοβίζει ἡ κρίση τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἀγγίζει ἡ κρίση τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία θὰ γίνει «ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους» (Ματθ. ε' 45). Ἔτσι, ραθυμοῦμε καὶ μὲ ἐπιμονὴ παραμένουμε στὴ ἁμαρτία, ἀψηφώντας τὸ αὐριο, μὲ τὴν ψευδαίσθηση ὅτι θὰ ζήσουμε αἰώνια ἢ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ βροῦμε στὸ ἀπώτερο μέλλον χρόνο μετανοίας. Λησμονοῦμε ὅτι τὸ σήμερα, τὸ τώρα μόνο εἶναι δικό μας, ἐνῶ τὸ αὐριο δὲν μᾶς ἀνήκει, τὸ αὐριο εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐμᾶς, εἶναι χρόνος ποῦ μᾶς χαρίζει ὡς εὐσπλαχνος ὁ Θεός μας, γιὰ νὰ ἀλλάξουμε τρόπο ζωῆς, νὰ τὸν

εὐαρεστήσουμε καὶ νὰ μᾶς σώσει, ἀφοῦ Αὐτὸς «θέλει πάντα ἀνθρώπους σωθῆναι» (Α΄ Τιμ. β΄ 4). Θέλει, λοιπόν, νὰ μᾶς σώσει ὁ Θεὸς μας, ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν θέλουμε. Μᾶς κυνηγάει μὲ τὸ ἔλεός Του καὶ ἐμεῖς ἀγωνιζόμαστε νὰ τὸ ἀποφύγουμε. Ἄρνούμαστε τὴ σωτηρία μας καὶ βρισκόμαστε σὲ σύγχυση, σὲ ἠθικὴ κρίση.

Ὅμως ἡ κρίση τοῦ Θεοῦ δὲν φοβίζει τὰ γνήσια παιδιὰ Του, αὐτὰ ποὺ παρὰ τὶς ἁμαρτίες τους τὸν ὀνομάζουν «Πατέρα» καὶ τρέχουν νὰ μποῦν στὴ φιλόστοργη ἀγκαλιά Του· φοβίζει, κι ἂς μὴ τὸ συνειδητοποιοῦν, ὅσους ἀρνοῦνται τὴν πατρότητά του, τοὺς περήφανους, τοὺς αὐτονομημένους, τοὺς ἀθεόφοβους, τοὺς ἀμετανόητους. Αὐτοὶ ζοῦν μέσα σὲ διαρκῆ κρίση, προγεύονται ἀπὸ ἐδῶ τὴν κρίση τοῦ Θεοῦ μας, ποὺ θὰ ἔρθει σίγουρα ὡς δίκαιος Κριτῆς, ἀφοῦ «ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δὲ τοῦτο κρίσις» (Ἐβρ. θ΄ 27).

Ἦς θυμηθοῦμε τοὺς Νινευῖτες. Σὲ περίοδο ἀποστασίας καὶ ἠθικῆς κρίσεως ἄκουσαν τὰ λόγια τοῦ Προφήτου Ἰωνᾶ καὶ τόσο πολὺ ἔδειξαν τὴ μετάνοιά τους, ποὺ ὄχι μόνο κήρυξαν τριήμερη νηστεία, ἀλλὰ φόρεσαν καὶ τρίχινους σάκκους αὐτοὶ καὶ τὰ ζῶα τους, γιὰ νὰ μὴν ἁμαρτήσουν. Καὶ ὁ Θεὸς εἶδε τὴ μετάνοιά τους, τοὺς σπλαχνίσθηκε καὶ τοὺς ἔσωσε. Τὸ ἀντίθετο συνέβη μὲ τοὺς Σοδομίτες, ποὺ διέστρε-

ψαν τὴ φύση τους, ἀρνήθηκαν τὸ Θεό μας καὶ ἡ ἄρνησή τους αὐτὴ ἔφερε τὴ δίκαιη κρίση τοῦ Θεοῦ μας μὲ τὴν ἀπόλυτη καταστροφή τους.

Στὴν ἱστορική πορεία τῆς προσωπικῆς μας ζωῆς, ἀλλὰ καὶ τοῦ λαοῦ μας, ὅπως καὶ κάθε λαοῦ, ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς νὰ περνᾶμε ἀπὸ ἐφήμερες κρίσεις, γιὰ νὰ δοκιμασθοῦμε «ὡς χρυσοὺς ἐν χωνευτηρίῳ» (Σοφ. Σολ. 3, 6). Μὲ τὴ χάρη Του, ὅμως, ξεπερνοῦμε αὐτὲς τὶς κρίσεις. Ἄν δὲν τὶς ξεπεράσουμε, τότε μᾶς περιμένει ἡ καταστροφή καὶ ἡ τελικὴ κρίση, ἡ ὁποία θὰ εἶναι ἐνέλεος, ἀφοῦ ἐμεῖς μὲ τὴν ψυχρότητα τῆς καρδιάς μας δὲν δείχνουμε ἔλεος στοὺς συνανθρώπους μας. Γι' αὐτὸ ὁ Ἄδελφόθεος μᾶς εἶπε: «Ἀνέλεος ἡ κρίσις τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος» (Ἰάκ. β' 13).

Ἕνας λαός, πράγματι, στὴν ἱστορική του πορεία ἀσφαλῶς συναντᾷ πολὺ δύσκολες ἡμέρες, γιὰ νὰ ἐπιβιώσει. Ὅμως, ὁ Θεὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τάξει τὰ ὄροθέσια τῆς κατοικίας τῶν λαῶν, δηλαδὴ τὰ σύνορα τοῦ κάθε λαοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ πόσο χρόνο θὰ ζήσει ἕνας λαός. Αὐτὸς νομοτελειακὰ συμφωνεῖ μὲ τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τοὺς Ἀθηναίους: «Ὅρισας προστεταγμένους καιροὺς καὶ τὰς ὀροθεσίας τῆς κατοικίας αὐτῶν» (Πράξ. ιζ' 26). Ἔθεσε σύνορα ὁ Θεὸς στοὺς λαοὺς καὶ ὄρισε τοὺς προστεταγμένους καιροὺς, τὸ πόσο δηλαδὴ θὰ ζήσει ὁ κάθε λαός.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα τῆς θείας παρεμβάσεως γιὰ τὴν πορεία τῶν λαῶν ἀποτελεῖ ἡ ἱστορία τοῦ Ἰσραήλ, τοῦ ἀγαπημένου λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅπως σημαίνει καὶ τὸ ὄνομά του (Δευτ. 32, 15, Ἡσ. 5, 7). Ἐκεῖνος πολλές φορές στὴν ἱστορική του διαδρομὴ τὸν εἶχε προστατεύσει καὶ μάλιστα μὲ θαυμαστὸ τρόπο, συχνὰ σκανδαλώδη, ἔναντι τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Ὅμως, τὸν ὄγδοο πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα, στὰ χρόνια τοῦ Προφήτη Ἡλία, τὸ βόρειο βασίλειό του εἶχε ἀποστατήσει ἀπὸ τὸ Θεό. Νὰ σημειώσουμε ὅτι μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σολομῶντος ὁ λαὸς εἶχε χωρισθεῖ σὲ δύο βασίλεια, τὸ βόρειο μὲ τις δέκα φυλές καὶ τὸ νότιο μὲ τις φυλές τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Βενιαμίν. Τὸ νότιο εἶχε πρωτεύουσα τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐνῶ τὸ βόρειο εἶχε πρωτεύουσα τὴ Σαμάρεια. Δυστυχῶς, στὸ βόρειο βασίλειο οἱ βασιλεῖς ἀκολούθησαν τὴν εἰδωλολατρία, ὅπως ὁ Ἀχαάβ. Αὐτὸς εἶχε ἓνα μαλακό, χαλαρό χαρακτήρα, μὲ τάση πρὸς τὴν εἰδωλολατρία, καὶ ἦταν ἄνθρωπος ποὺ ἐπηρεαζόταν ἀπὸ τὴ γυναίκα του Ἰεζάβελ, ἡ ὁποία δὲν ἦταν Ἑβραία, ἀλλὰ Συροφοινίκισσα, εἰδωλολάτρισσα φανατική. Γρήγορα, ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς φοβερῆς γυναίκας, ἡ λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἐξοστρακίσθηκε, καὶ ἔτσι εἰσήχθη ἡ λατρεία τοῦ Βάαλ καὶ τῆς αἰσχρότατης Ἀστάρτης, ἡ ὁποία ἦταν κάτι ἀντίστοιχο μὲ τὴ δική μας Ἀφροδίτη.

Σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη καμπὴ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰσραήλ, ὁ ὁποῖος ἔζησε, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, τὴν ἀποστασία στὶς ἡμέρες αὐτοῦ τοῦ βασιλιᾶ, ἐμφανίσθηκε ὁ φλογερός καὶ ζηλωτὴς Προφήτης ἀπὸ τῆ Θεέσβη, ὁ Ἡλίας. Σὰν ἀστραπὴ αἰφνίδια παρουσιάσθηκε μπροστὰ στὸν βασιλιά, γιὰ νὰ τοῦ δώσει ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ μῆνυμα τῆς ἐπ' ἀόριστον ἀνομβρίας, ὡς τιμωρία ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τὴν ἀποστασία τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς κυβερνήσεώς του. Γράφει ὁ Ἀδελφότης Ἰάκωβος: «Ἡλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν καὶ προσευχὴν προσηύξατο τοῦ μὴ βρέξει, καὶ οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτοὺς τρεῖς καὶ μῆνας ἕξ» (Ἰάκ. ε' 17). Καὶ ὁ Θεὸς εἰσάκουσε τὴν προσευχὴν τοῦ Ἡλία, γιατί ἦταν ἄνθρωπος καθαρὸς καὶ τῶν καθαρῶν ἀνθρώπων ὁ Θεὸς δέχεται τὶς προσευχάς.

«*Ζῆ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων*», λέει στὸ βασιλιά (Γ' Βασιλ. 17, 1). Ὁρκίζομαι στὸ Θεὸ τὸν ζῶντα, τὸ Θεὸ τοῦ Ἰσραήλ, ἐνώπιον τοῦ Ὁποίου στέκομαι καὶ τὸν Ὁποῖο ὑπηρετῶ, ὅτι, σ' αὐτὰ τὰ χρόνια ποὺ θὰ ἔρθουν, οὔτε θὰ βρέξει οὔτε θὰ πέσει δροσιά. Κι ὅλα θὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ στόμα τὸ δικό μου. Ὅτι λέω ἐγώ, αὐτὸ θὰ γίνεταί. Αὐτὰ εἶπε ὁ Προφήτης καὶ ἐξαφανίσθηκε ἀπὸ προσώπου Ἀχαάβ.

Σήμερα οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι πιστεύουν ὅτι μποροῦν νὰ ρυθμίζουν μόνοι τους, ἐλεύθερα, τὴν πορεία τῆς ζωῆς τους καὶ ὅτι δὲν

ἔχει κανένα λόγο ὁ Θεὸς στὴν ἱστορικὴ πορεία ἑνὸς λαοῦ ἢ ἑνὸς προσώπου. Δὲν παραδειγματίζονται ἀπὸ τὸ ἱστορικὸ παρελθόν. Κι ὅμως, ὁ Θεὸς μεριμνᾷ γιὰ ὅλα τὰ ἔθνη, χαράζοντας τὴν πορεία τους, ὅπως καταφαίνεται ἀπὸ τὰ πῶς κάτω χωρία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης: Γέν. 15, 14, 23, 18. ᾠξοδ. 23, 18-33. 34, 24. Λευϊτ. 26, 42-46. Δευτ. 2,10-25. 4, 27. Ἰησ. Ναυῆ 23, 9.

Ἀξίζει νὰ ἀναφερθοῦμε καὶ σὲ δύο ἀκόμη περιστατικὰ ποὺ δείχνουν τὴ θεία παρέμβαση στὴν πορεία τῶν λαῶν. Στὴ γῆ Χαναάν κατοικοῦσαν πολλοὶ λαοί. Καὶ λέει ὁ Θεὸς στὸν Ἀβραάμ, τὸν ὁποῖο εἶχε ἀναγκάσει νὰ φύγει ἀπὸ τὴ πατρίδα του: «Ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω» (Γένεσ. 12, 1). Ἀκόμα δὲν ἔφτασε νὰ γεμίσει τὸ ποτήρι τῶν ἀνομιῶν τους, «οὐπω γὰρ ἀναπεπλήρωνται αἱ ἁμαρτίαι τῶν Ἀμορραίων ἕως τοῦ νῦν» (Γεν. 15, 16), γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲν θὰ ἐγκατασταθεῖς ἐδῶ, στὴ χώρα αὐτή, τώρα. Οἱ ἀπόγονοί σου, λέει στὸν Ἀβραάμ, θὰ ἀναπτυχθοῦν πρῶτα στὴν Αἴγυπτο, θὰ γίνουν λαὸς πολὺς καὶ κατόπιν θὰ ἔλθουν ἐδῶ, στὴ γῆ Χαναάν (Γεν. 15, 13-16). Ἄς σημειωθεῖ ὅτι αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα ἀντιστοιχοῦσε σὲ τετρακόσια τριάντα χρόνια! (ᾠξ. 12, 40). Τότε μόνο ἐπρόκειτο νὰ κατοικήσουν στὴ γῆ Χαναάν, ὅταν οἱ λαοὶ ποὺ κατοικοῦσαν σὲ αὐτὴ θὰ

εἶχαν γεμίσει τὸ ποτήρι τῶν ἀνομιῶν τους καὶ θὰ ἐξαφανίζονταν.

Ὅταν πάλι ἦρθε ἡ ὥρα νὰ μπεῖ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ στὴ γῆ Χαναάν, τοῦ εἶπε ὁ Θεός: «Πρόσεξε! Οἱ λαοὶ αὐτοί, μὲ τὰ μάγια τους, μὲ τὶς μαντεῖες τους, μὲ τὴ διαφθορά τους καὶ μὲ τὸν τρόπο ποὺ ζοῦν, ἦρθε ἡ ὥρα νὰ καταστραφοῦν, γι' αὐτὸ ἐσεῖς θὰ κυριεύσετε τὴ γῆ αὐτὴ μὲ πολλὴ εὐκολία. Προσέξτε ὅμως, μὴν κάνετε κι ἐσεῖς τὰ ἴδια, γιατί θὰ ἔρθει καὶ ἡ δική σας στιγμή, νὰ ὑποστείτε τὸ ἴδιο πράγμα» (Δευτ. 31, 1-23). Δὲν ἔρχεται, λοιπόν, ὁ Θεὸς νὰ ξερριζώσει κάποιους λαούς, γιὰ νὰ ἐγκαταστήσει στὰ ὄρια τοῦ τὸν ἀγαπημένο Του λαό, παρὰ μόνο ἐφ' ὅσον οἱ λαοὶ αὐτοὶ ἔχουν ἀμαρτήσῃ. Μὲ τὸν ἴδιο δίκαιο τρόπο ἐπεμβαίνει στὴν ἱστορικὴ πορεία ὄλων τῶν λαῶν, μηδὲ τῶν Ἑλλήνων ἐξαιρουμένων, αὐτοῦ τοῦ Νέου Ἰσραήλ, στὴν παρουσία τῶν ὁποίων εἶπε στοὺς Ἀποστόλους Του ὁ Υἱὸς Του καὶ Σωτῆρας μας: «Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἄνθρώπου» (Ἰωάν. ιβ' 23) καὶ στέλνει κρίσεις καὶ καταστροφές ἀνάλογα μὲ τὰ ἔργα τους. Συνεπῶς, ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες δὲν βγαίνουμε ἔξω ἀπὸ τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ, πολὺ δὲ περισσότερο ἀφοῦ ἔχουμε δεχθεῖ τὸ Εὐαγγέλιο ἀπὸ τοὺς πρώτους, ὅταν κηρύχθηκε στὸν κόσμον τὸ μήνυμα τοῦ Κυρίου, τὸ ὁποῖο μάλιστα γράφηκε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κατὰ

Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, στήν ἑλληνική γλώσσα.

Μήπως, ὅμως, σήμερα ἡ πατρίδα μας ζεῖ καὶ πολιτεύεται στὰ ἴδια χνάρια τοῦ παλαιοῦ Ἰσραήλ; Μήπως τὰ ἐπικείμενα δεινά, ποῦ ἤδη διαφαίνονται στὸν ὀρίζοντα, θὰ ἀποτελοῦν συνέπεια πράξεων καὶ καταπτώσεως παρόμοια μὲ ἐκείνη τοῦ Ἰσραήλ; Αὐτοὶ ὑπέστησαν συρρίκνωση τῶν συνόρων τους, προσφυγιά, θλίψη καὶ ἔκλαψαν «ἐπὶ τῶν ποταμῶν Βαβυλῶνος» (Ψαλμ. 136, 1). Μήπως καὶ ἐμεῖς, τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδας τῶν πέντε θαλασσῶν καὶ τῶν δύο ἡπείρων, δὲν συρρικνωθήκαμε; Δὲν χάσαμε τὴν Κωνσταντινούπολη, τὴ Σμύρνη, τὴ Μικρὰ Ἀσία, τὸν Πόντο, τὴν Καππαδοκία; Δὲν μᾶς ἔδιωξαν ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια; Δὲν μᾶς πῆραν τὴ μισὴ Κύπρο, τὴ Βόρειο Ἕπειρο, τὴν Ἀνατολικὴ Ρωμυλία;

Καὶ δυστυχῶς, στίς μέρες μας κανεὶς δὲν ἐγγυᾶται τὰ σύνορά μας, οὔτε αὐτοὶ οἱ ἑταῖροι μας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, ποῦ ἀπὸ τὴ μιὰ μᾶς ἀγκαλιάζουν μόνο γιὰ τὸ συμφέρον τους καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μᾶς κτυποῦν ἀνελέητα μέχρι πτωχείας, γιὰ νὰ μᾶς ἐξουθενώσουν καὶ νὰ μᾶς κατακυριεύσουν. Ἄν ὑποστοῦμε ὡς λαὸς μιὰ δυσπραγία οἰκονομικὴ ἢ ἀκόμα καὶ μιὰ κοινωνικὴ ἀναστάτωση, ποῦ θὰ ἔχει τὴν ἀφετηρία τῆς αὐτῆ ὅλη ἡ κατάσταση; Ἀσφαλῶς, ἐν πολλοῖς, στήν ἀποστασία τοῦ λαοῦ μας καὶ τὴ στροφή του πρὸς τὴν εἰδωλολατρία, ἀφοῦ εἶναι

πλέον ἢ βέβαιο ὅτι κάθε ἡμέρα ἀποστατοῦμε καὶ ἔχουμε θεοποιήσει τὶς γήϊνες ἀπολαύσεις. Τὸ φαινόμενο τῆς ἀθεΐας ἦταν ἄγνωστο στὴν πατρίδα μας· τώρα ἀρχίζει ἡ ἀθεΐα νὰ γίνεται μία πραγματικότητα στὸν ἑλληνικὸ χῶρο, ἐδῶ, ὅπου ἄνθισε ἡ Ὁρθοδοξία καὶ ἀναδείχθηκαν τόσοι Ἅγιοι! Μαζί συμπορεύεται καὶ ἡ φιληδονία, ἡ ὁποία ἔχει πάρει τὴ θέση τῆς φιλοθεΐας καὶ θὰ μᾶς παρασύρει στὸν ὄλεθρο, ἀφοῦ τὸ ποτήρι τῶν ἀνομιῶν μας ξεχειλίσει.

Ζοῦμε ἡμέρες ἠθικῆς παρακμῆς, σήψεως καὶ διαφθορᾶς, ὅπου ἐπιβεβαιώνονται οἱ προφητικοὶ λόγοι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου γιὰ τοὺς χαλεποὺς καιροὺς μας, ὁπότε θὰ εἶναι οἱ ἄνθρωποι, ὅπως τοὺς βλέπουμε σήμερα γύρω μας: «*φιλαυτοὶ, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι, ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι, προδόται, προπετεῖς, τετυφλωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, ἔχοντες μὀρφωσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἀρνησάμενοι*» (Β΄ Τιμ. γ΄ 1-7).

Οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες βρισκόμαστε σὲ παράλληλες ἡμέρες μὲ ἐκεῖνες τῆς ἐποχῆς τοῦ βορείου Ἰσραήλ. Εἴμαστε βυθισμένοι σὲ πνευματικὴ νάρκη καὶ δὲν ἀκοῦμε τὰ μηνύματα τῶν καιρῶν. Οἱ ἡμέρες μας εἶναι κρίσιμες γιὰ τὸ λαό μας, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλοκληρη τὴν οἰκουμένη. Θὰ καταλάβουμε ἄραγε ὅτι, τόσο προ-

σωπικὰ ὅσο καὶ ἔθνικὰ, σὰν ἀνίκανοι καπεταναῖοι ρίχνουμε τὸ καράβι τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ τοῦ ἔθνους μας στὰ βράχια, ὥστε νὰ συνέλθουμε καὶ νὰ ἀλλάξουμε πορεία πλεύσεως;

Ἡ μετάνοια θὰ μᾶς ὀδηγήσει στὴ σωτηρία. Τὰ μηνύματα τοῦ Εὐαγγελίου, τῶν Γραφῶν, τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἴδια μὲ τὰ μηνύματα τοῦ Προφήτη Ἡλία πρὸς τὸ βασιλιά καὶ τὸ λαὸ τοῦ βόρειου Ἰσραήλ. Ἄς εὐχηθοῦμε νὰ βοηθήσει ὁ Θεός, νὰ μᾶς ἐλεήσει, νὰ μὴ νοιώσουμε, ὅ,τι ἔνοιωσαν οἱ Ἰσραηλίτισσες ἐκεῖνες, πρὸς τὶς ὁποῖες ἔλεγε προφητεύοντας ὁ Ἡσαΐας: - Κυρίες μου... φορᾶτε τὰ φουστάνια σας τὰ ὠραῖα μὲ τὶς ζῶνες τὶς χρυσές καὶ τὰ χρυσοκεντημένα καὶ μεταξωτὰ σας ροῦχα, καὶ τὰ ἀρώματά σας... Σχοινὶ θὰ μπεῖ στὴ μέση σας καὶ θὰ συρθεῖτε ξυπόλυτες στὴ γῆ τῆς αἰχμαλωσίας!... «καὶ ἔσται ἀντὶ ὀσμῆς ἡδείας κονιορτὸς καὶ ἀντὶ ζώνης σχοινίῳ ζώση καὶ ἀντὶ τοῦ κόσμου τῆς κεφαλῆς τοῦ χρυσοῦ φαλάκρωμα ἔξεις διὰ τὰ ἔργα σου καὶ ἀντὶ τοῦ χιτῶνος τοῦ μεσοπορφύρου περιζώση σάκκον» (Ἠσ. 3, 24). Ἄν δὲν κάνουμε τοὺς συσχετισμούς μας, δὲν συνέλθουμε, δὲν μετανοιώσουμε, θὰ ἔλθουν οἱ συνέπειες καὶ τότε, ἀργὰ βέβαια, ἴσως συνетиσθοῦμε.

Δὲν πρέπει, βέβαια, νὰ θεωρηθεῖ ὅτι καὶ οἱ ἐπίβουλοι τῶν λαῶν, αὐτοὶ ποὺ σήμερα τοὺς καταπιέζουν καὶ τοὺς ὀδηγοῦν σὲ οἰκονομικὴ

κρίση, μὲ σκοπὸ νὰ τοὺς ὑποδουλώσουν, θὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Δίκαιου Κριτῆ. Καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐπιτιμᾶ μὲ δριμύτατο ὕφος ὁ Θεὸς μας, ὅπως πάλι ἀναφέρει ὁ Προφήτης Ἡσαΐας: «*Τί ὑμεῖς ἀδικεῖτε τὸν λαόν μου καὶ τὸ πρόσωπον τῶν πτωχῶν καταισχύνετε;*» (Ἡσ. 3, 15). Μπορεῖ νὰ πάσχει γιὰ τὶς ἀνομίες του ὁ λαὸς μου, ἀλλὰ ἐσεῖς δὲν πρέπει νὰ δρᾶτε ἐκδικητικὰ, γιὰτὶ δὲν εἴσθε καλύτεροι. Ἐσεῖς πρῶτοι διδάξατε τὴν ἀνομία καὶ μὲ τὴ δύναμη τοῦ πλοῦτου σας ἐπιβάλλετε τὶς ἀπόψεις σας. Ἄν θέλετε, βοηθήσετε, ὅμως μὴν καταπιέζετε. Ἡ τελικὴ κρίση, ὁ τελικὸς ἔλεγχος, ἡ τελικὴ ἐκδίκηση ἀνήκει σ' Ἐμένα, «*Ἐμοὶ κρίσις*» (Ρωμ. ιβ' 19).

Ὁ Θεὸς μας, ὁ «πανταχοῦ παρῶν» προστάτεψε σὲ δύσκολες ἡμέρες, σὲ ἡμέρες φθόνου καὶ κατατρεγμοῦ, τὸν Προφήτη Ἡλία. Τὸν προστάτεψε ἀπὸ τὸν μέχρι θανάτου φθόνον τῆς Ἰεζάβελ. Τὸν παρότρυνε νὰ φύγει μακριὰ καὶ νὰ κρυφθεῖ, γιὰ νὰ σωθεῖ λέγοντάς Του: «*Πορεύου κατὰ ἀνατολὰς καὶ κρύβηθι ἐν τῷ χειμάρρῳ Χορράθ, τοῦ ἐπὶ προσώπου Ἰορδάνου, καὶ ἔσται ἐκ τοῦ χειμάρρου πίεσαι ὕδωρ καὶ τοῖς κόραξιν ἐντελοῦμαι διατρέφειν σε*» (Γ' Βασ. 17, 3-4). Πήγαινε, τοῦ εἶπε, νὰ κρυφθεῖς καὶ ἐγὼ θὰ σὲ διατρέψω. Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Θεοῦ εἶναι λόγια παμμέγιστης σημασίας. «*Κρύβηθι*», κρύψου! Αὐτὸ τὸ «κρύβηθι» εἶναι ἓνας σπουδαῖος λόγος

για όλους μας και φυσικά για τὸ ἔθνος μας στὶς δύσκολες ἡμέρες ποὺ διανύει. Τὰ ἴδια λόγια τοῦ Θεοῦ μας τὰ ἔχουμε ἀκούσει καὶ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Προφήτη: - Λαέ μου, «εἴσελθε εἰς τὰ ταμειῶ σου, ἀπόκλεισον τὴν θύραν σου, ἀποκρύβηθι μικρόν, ὅσον ὅσον, ἕως ἂν παρέλθῃ ἡ ὀργὴ Κυρίου» (Ἠσ. κστ' 20). Λαέ μου, περπάτα, μπές μέσα στὰ ἐσώτερα δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ σου, κλείσε τὴν πόρτα σου, κρύψου για λίγο, «ὅσον ὅσον», ἕως ὅτου περάσει ἡ ὀργὴ τοῦ Κυρίου.

Γιὰ νὰ κρυφτοῦμε, ὅμως, πρέπει νὰ φύγουμε, νὰ φύγουμε ἀπὸ τὸν ἐσφαλμένο δρόμο, τὸ δρόμο τῆς ἀπωλείας, στὸν ὁποῖο, δυστυχῶς, βαδίζουμε. Ἄς θυμηθοῦμε ὅτι ὁ Ἰσραὴλ διατάχθηκε νὰ φύγει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, νὰ περάσει τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα καὶ νὰ ἔλθῃ στὴ γῆ Χαναάν. Ἡ Αἴγυπτος θεωρεῖται ἡ χώρα τοῦ πονηροῦ, ἐνῶ ἡ γῆ Χαναάν ἡ χώρα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Τὸ πέρασμα, λοιπόν, αὐτὸ μέσα ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, ὅπου καταποντίζεται ὁ στρατὸς τοῦ Φαραὼ καὶ ὁ λαὸς περνάει ἀσφαλῆς, ἀποτελεῖ προτύπωση τῆς σωτηρίας τῶν Χριστιανῶν μέσα ἀπὸ τὸ μυστήριον τῆς Βαπτίσεώς μας, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀναβαπτισμοῦ μας μέσα ἀπὸ τὸ μυστήριον τῆς Ἐξομολογήσεως καὶ τῆς Θείας Κοινωνίας.

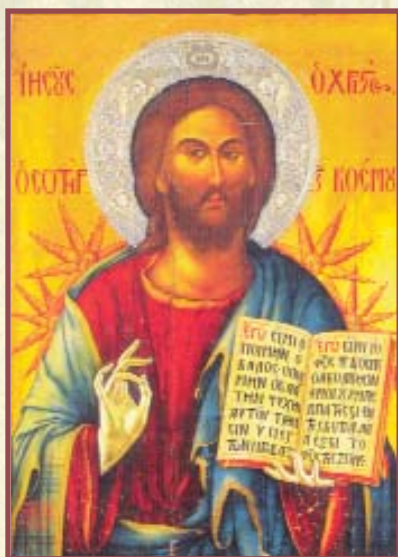
Ἄς θυμηθοῦμε ἀκόμη μερικὰ παραδείγματα σωτηρίας φυγῆς. Γιὰ νὰ σώσει ὁ Ἰωσήφ τὸ βρέφος Χριστό, ἔλαβε ἐντολὴ ἀπὸ Θεὸ νὰ

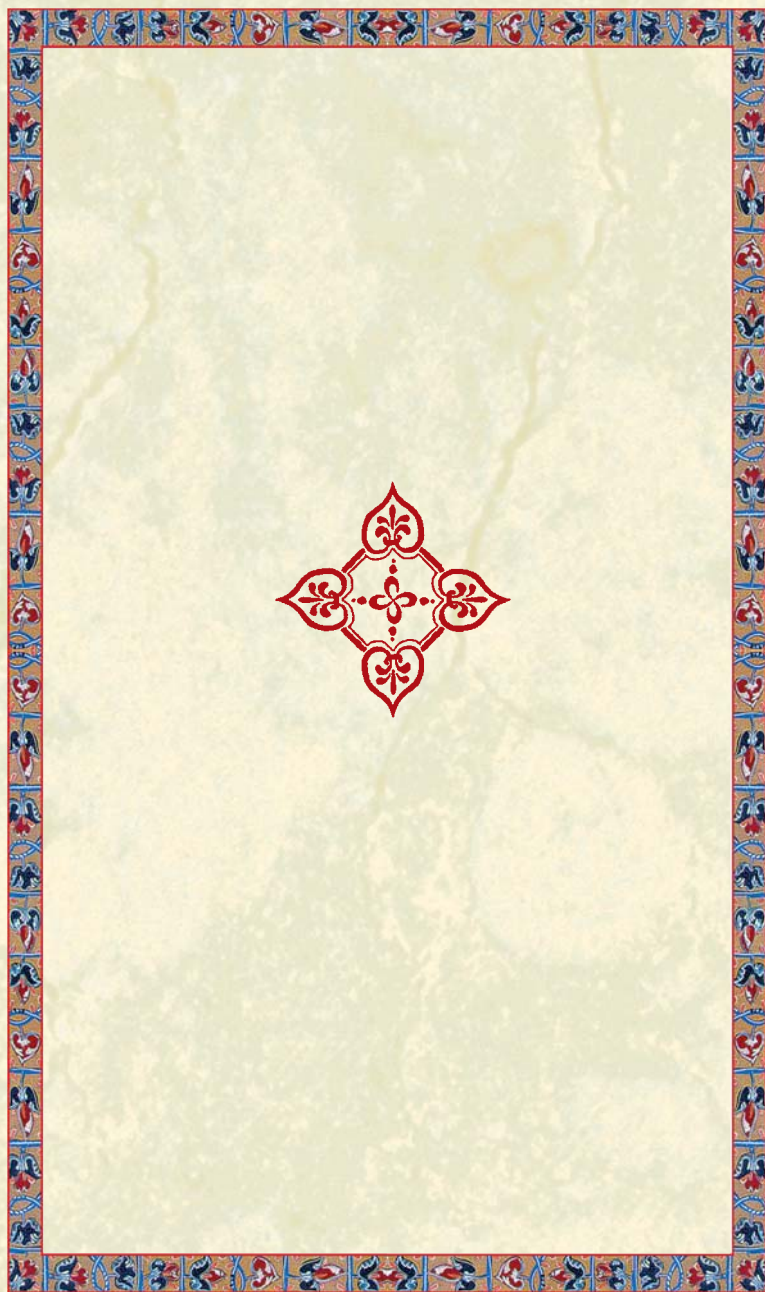
φύγει στην Αίγυπτο. Για να σωθεί ή οικογένεια του Λώτ από την άμαρτία των Σοδόμων, ἔλαβε ἐντολή να φύγει, χωρίς μάλιστα να κοιτάξει πίσω, δηλαδή χωρίς να μολυνθεῖ με φιλήδονες ἐνθυμήσεις, πού προκαλοῦν πειρασμούς καὶ ἀναπόφευκτα πτώσεις. Για να ἀποφύγει τοὺς πειρασμούς τῆς σάρκας τέλος ὁ Ὅσιος Μαρτινιανός, ἔφυγε μακριὰ ἀπὸ τὸ σπήλαιό του ἀναφωνώντας τὸ σοφώτατο: «*Μαρτινιανέ, φεῦγε καὶ σώζου*».

Καὶ γιὰ να συνοψίσουμε, ἐπανερχόμενοι στὸ παρόν, ξανατονίζουμε ὅτι ἡ ἄμαρτία, ἡ ἄσυδοσία καὶ ἡ ἀνηθικότητα, πού εἶναι τὸ κατεστημένο σὲ μεγάλο μέρος σήμερα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, εὐθύνεται γιὰ τὴν οἰκονομικὴ κρίση τῶν ἡμερῶν μας. Ἡ μετάνοιά μας, λοιπόν, καὶ ἡ φυγὴ ἀπὸ τὸ κατεστημένο θὰ μᾶς φέρει τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, θὰ ἐλκύσει γύρω μας τὸ ἔλεός Του, ἀφοῦ θὰ κρυφθοῦμε σὰν τὰ μετανιωμένα παιδιὰ στὴν ἀγκαλιά Του, καὶ θὰ σώσουμε ἔτσι τὴν πατρίδα μας καὶ φυσικὰ τοὺς ἑαυτοὺς μας.

Εἶναι, πλέον, καιρός, να συνέλθουμε, να ἀρχίσουμε να ἀνησυχοῦμε, να ἐπαγρυπνοῦμε, ἔτοιμοι να ἀμυνθοῦμε στὶς ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ. Ἄς γρηγοροῦμε καὶ ἄς προσευχόμαστε στὸ Θεό μας Ἄυτὸν πού ἀπὸ ἄφατη ἀγάπη καὶ φιλανθρωπία μᾶς παιδαγωγεῖ μέσα ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ κρίση καὶ τὴν πτωχεία,

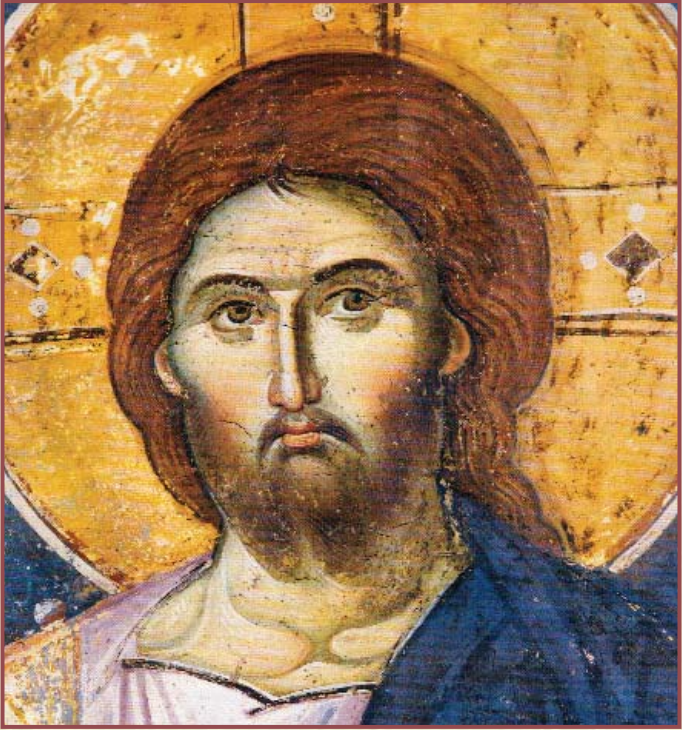
θέλοντας νὰ μᾶς κάνει κοινωνοὺς τῆς αἰώνιας
χαρᾶς Του, νὰ μᾶς χαρίσει τὰ ἀγαθὰ τῆς Βα-
σιλείας Του, τῆς «ἡτοιμασμένης ἀπὸ κατα-
βολῆς κόσμου» (Ματθ. κε' 34).

Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια,
Μεγάλου Ὑμνογράφου
τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ
ΔΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΠΤΩΧΕΥΣΕΩΣ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΥΝΤΑ ΗΜΑΣ
ΕΥΣΥΜΠΑΘΗΤΟΝ ΚΡΙΤΗΝ
ΙΗΣΟΥΝ

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ
ΔΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΠΤΩΧΕΥΣΕΩΣ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΥΝΤΑ ΗΜΑΣ
ΕΥΣΥΜΠΛΑΘΗΤΟΝ ΚΡΙΤΗΝ
ΙΗΣΟΥΝ

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως τὸ Κύριε εἰσάκουσον,
μεθ' ὃ τὸ Θεὸς Κύριος, ὡς συνήθως, καὶ τὸ ἐξῆς·

Ἦχος πλ. δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οπλουτιστὴρ καὶ εὐεργέτης τοῦ γένους
τῶν χοϊκῶν, Υἱὲ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου,
εἰς πίστιν τοὺς πτωχεύσαντας οἰκέτας τοὺς Σοὺς
καὶ εἰς ἐπιείκειαν, οἰκτιρμούς καὶ ἐλέη,
κρίσεως ἐξάρπασον τάχος οἰκονομίας
καὶ τῶν ἡθῶν, φιλόανθρωπε Χριστέ,
κατακαυχᾶται οὗ θριαμβεῦει τὸ ἔλεος κρίσεως¹.

1. Ἰακ. β' 13.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε, Θεοτόκε,
τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι.
Εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα,
τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων;
Τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους;
Οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ·
σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

*Εἶτα ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ ὁ Κανὼν,
οὗ ἡ ἀκροστιχίς·*

«Κρίσεων ἡμᾶς ἀνωτέρους, Ἰησοῦ, τήρει. Χ. Μ.»

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Κριτὰ δικαιοσύνη, Ἰησοῦ,
εἰκῶν εὐσπλαγχνίας,
ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς
ὁ πλούσιος², δὸς ἡμῖν πτωχεύειν
εἰς ἀπιστίαν καὶ ἔργα κακότητος.

Ραθύμους οἰκέτας Σου, Ἰησοῦ,
ἐν ἡβει καὶ ἔργοις
τοὺς πτωχεύσαντας καὶ δεινὴν
βιοῦντας οἰκονομίας κρίσιν
ἐν ἐργηγόρσει συντήρει Σὴ χάριτι.

Κάνωσον δούλους Σου, Ἰησοῦ,
τοὺς ἐκδαπανῶντας³

2. Ψαλμ. 102, 4.

3. Λουκ. ιε΄ 13.

τῆς καρδίας πλοῦτον κακῶς
τὴν κρίσιν δεινῆς οἰκονομίας
ὡς εὐλογίαν λογιζέσθαι θείαν Σου.

Θεοτοκίον.

Κωτῆρα τεκοῦσα καὶ Λυτρωτὴν
ῥῆμῶν, Θεοτόκε,
ῥῦσαι κρίσεως ἠθικῆς
καὶ πάσης ἀνάγκης σοὺς οἰκέτας
τοὺς εἰς Αὐτὸν ἐπιρρίπτοντας μέριμναν.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Εὐσμπάθητε Σῶτερ,
Λόγε Θεοῦ Κτίσαντος,
ἔλεος Οὐ κατακαυχᾶται
κρίσεως, ἄλλαξον
ῥοῦν βιοτῆς τῶν λαῶν
τῶν πτωχευσάντων σπατάλη
καὶ ταῖς καταχρήσεσιν
ἦθους Σῆ χάριτι.

Ὡς Θεὸς πανοικτίρμων
καὶ συμπαθῆς, Κύριε,
παραπικρανάντων σε πλήθους⁴
τάχος ἐπάκουσον
καὶ ταχινὸς βοηθὸς
γενοῦ ἡμῖν τοῖς ἐν κρίσει
καὶ πτωχεύσει στένουσι
δούλοις ἀχρείοις Σου.

4. Ψαλμ. 77,17.

Νῦν θερμῶς δυσωπῶ Σε,
Παιδαγωγέ ἄριστε
τῶν λαῶν, γενοῦ μοι, Οἰκτίρμον,
διὰ πτωχεύσεως
καὶ δι' οἰκονομικῆς
κρίσεως, Λόγε Ὑψίστου,
ἰθυνηρὸς πρὸς ἄνεσιν
διαγωνίζουσαν.

Θεοτοκίον.

Ἦέτοιμη σῶν δούλων
ἐν συμφοραῖς, ἄχραντε,
προστασία, Θεογεννητορ,
κρίσεως ἅπαντας
οἰκονομίας ἡμᾶς
καὶ ἠθικῆς ὑπερόπτας
δειξον τοὺς ἀείποτε
σὲ μακαρίζοντας.

Πτωχεύσασιν
ἐξ ἄσωτίας κατάδειξον καὶ σπατάλης
Σοῦ ἐλέους καὶ οἰκτιρμῶν ἡμῖν πλοῦτον, Κύριε,
ὀνόματος ἔνεκεν τοῦ σεπτοῦ Σου.

Ἐπίβλεψον
ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε,
ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν
καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα

Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Ο παιδαγωγῶν τοὺς δούλους Σου αἰίποτε,
Χριστὲ ὁ Θεός, οἰκονομίας κρίσεως
καὶ δεινῆς ἐξάρπασον
νῦν πτωχείας λαόν Σου, Φιλάνθρωπε,
ἡμαρτηκότα, οἴμοι, καὶ τὴν Σὴν
ὀργίσαντα ἄκραν ἀγαθότητα⁵.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Μετανοίας διάνοιξον
πύλας⁶ τῷ λαῷ Σου καὶ ἐκ τῆς κρίσεως
τῆς οἰκονομίας λύτρωσαι,
ὡς τοὺς Νινευῖτας, τοὺς οἰκέτας Σου.

Ἀπομάκρυνον πτώχευσιν
ἐκ λαοῦ σου, Σῶτερ, εἰς Σὲ πιστεύοντος,
ὅτι ἔλεός Σου πάντοτε
θριαμβεύει κρίσιν τὴν δικαίαν Σου⁷.

Σὲ λατρεύομεν, Κύριε,
εἰ καὶ Σοὶ ἐκάστοτε ἀμαρτάνομεν,
Σοὶ βοῶντες ἐκδεχόμεθα
χάριν Σου πολλὴν ἐν ὥρᾳ κρίσεως.

Θεοτοκίον.

Ἀειπάρθενε Δέσποινα,
πλοῦτον δαπανῶντα κακῶς, ὃν Τόκος σου

5. Γ' Βασ. 16, 13.

6. Δοξαστικὸν ὄρθρου Τριωδίου πλ. δ' ἤχου.

7. Ἰάκ. β' 13.

ἔδωκέ μοι, ταμειεύειν με
νουνεχῶς ἐν πόλῳ καταξίωσον.

ᾠδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Νεῦσον ταῖς ἡμῶν
παρακλήσεσι, Θεάνθρωπε,
ἐκ τῆς κρίσεως ἐξάγων τῶν ἠθῶν
καὶ δεινῆς οἰκονομίας τοὺς οἰκέτας Σου.

ᾠσπερ συμπαθῆς
ἐκ τοῦ λάκκου⁸ ἀπωλείας με
καὶ ἐκ κρίσεως ἐξάγαγε δεινῆς
τῆς οἰκονομίας, Σῶτερ, τὸν πολύστηνον.

Τρέμω τὴν φρικτὴν
ᾠραν Κρίσεώς Σου, Κύριε,
ἐν ἧ βίβλον διανοίξεις μου φρικτῶν
ἐγκλημάτων⁹, πανευῖλατε Θεάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ἐλεος ἡμῖν
τοῦ Υἱοῦ σου ἐξαπόστειλον
τοῖς ἐν κρίσει καὶ πτωχείᾳ ἀλγεινῇ
οὔσι δούλοις σου, Κυρία Μητροπάρθενε.

ᾠδὴ στ΄. Τὴν δέησιν.

Ῥψάσπιδας ἐν πολέμῳ, Κύριε,
καθ' ἡμέραν σοὺς οἰκέτας μὴ δείξης,

8. Ψαλμ. 87, 6.

9. Κοντάκιον ἀ΄ ἤχου Κυριακῆς τῆς Ἀπόκρεω.

ὑπὲρ ἡθῶν τῶν χρηστῶν καὶ δογμάτων
τῶν πατρικῶν, Ἰησοῦ πολυεὔπλαγγνε,
ἐν κρίσει πέλοντας δεινῇ
ἀσωτίας καί, οἴμοι, πτωχεύοντας.

Οεὔπλαγγνος Ἰησοῦς διάθρεψον
σοὺς οἰκέτας, Ἥλιου ὡς Θεσβίτην
ἀποκρυβέντα Χορράθ ἐν χεიმάρρῳ
διὰ στρουθίου διέθρεψας¹⁰, Κύριε,
πτωχεύσαντας διὰ πληθὺν
παρανόμων, Θεάνθρωπε, πράξων.

Υφέρποντος τῆς σπατάλης ὄφως
κεφαλὴν οἰκονομίας μαχαίρα
κατασυντρίψαι ἀξίωσον, Σῶτερ,
μόνον εἰς Σε τοὺς ἐκθύμως πιστεύοντας
ἀλλὰ, φεῦ, ἔργοις ἀλγεινοῖς
ἀσωτίας ἀεὶ Σε πικραίνοντας.

Θεοτοκίον.

Σπατάλης με ὑπερόπτην, Δέσποινα,
δειξον δοῦλόν σου ἀσώτως βιοῦντα,
ἔχοντα μόρφωσιν, φεῦ, εὐσεβείας,
ἀλλὰ αὐτῆς ἀρνησάμενον δύναμι
καὶ ἐν ἰλύϊ τῶν παθῶν
κυλινδούμενον, Θεογεννήτρια.

Πτωχεύσασιν
ἐξ ἀσωτίας κατάδειξον καὶ σπατάλης

10. Γ' Βασ. 17, 3.

Σοῦ ἐλέους καὶ οἰκτιρμῶν ἡμῖν πλοῦτον, Κύριε,
ὀνόματος ἔνεκεν τοῦ σεπτοῦ Σου.

Ἄχραντε,
ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως
ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον
ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον
Ἦχος β΄. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Οικονομίας ἐν κρίσει τρυχόμενον
λαὸν πιστὸν μὴ ἐάσης, Φιλάνθρωπε,
πτωχεῦσαι, πᾶσι τὸν πλοῦτον Σῆς χάριτος
ὁ καθ' ἐκάστην δωρούμενος, Κύριε,
τοῖς ἐκζητοῦσι Σὸν ἄμετρον ἔλεος.

Προκείμενον.

*Ἦχος δ΄. Τὸ ἐλεός Σου, Κύριε,
καταδιώξει με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου.*

Στίχος. Τοῦ ἐλέους Σου, Κύριε, πλήρης ἡ γῆ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

(Κεφ. ιβ΄ 19 - 36)

Τῶ καιρῷ ἐκείνῳ συμβούλιον ἐποίησαν οἱ Φαρισαῖοι κατὰ
τοῦ Ἰησοῦ καὶ εἶπον πρὸς ἑαυτούς· Θεωρεῖτε ὅτι οὐκ
ὠφελεῖτε οὐδέν· Ἴδε ὁ κόσμος ὀπίσω αὐτοῦ ἀπῆλθεν. Ἦσαν
δέ τινες Ἕλληνες ἐκ τῶν ἀναβαινόντων, ἵνα προσκυνήσωσιν
ἐν τῇ ἑορτῇ. Οὗτοι οὖν προσῆλθον Φιλίππῳ τῷ ἀπὸ Βηθ-
σαιῶν τῆς Γαλιλαίας καὶ ἠρώτων αὐτὸν λέγοντες· Κύριε, θέ-
λομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν. Ἔρχεται Φίλιππος καὶ λέγει τῷ

Ἄνδρᾶ καὶ πάλιν Ἄνδρᾶς καὶ Φίλιππος λέγουσι τῷ Ἰησοῦ·
ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίνατο αὐτοῖς λέγων· Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα
δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ
ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσῶν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος
μένει· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει. Ὁ φιλῶν τὴν
ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολέσει αὐτὴν καὶ ὁ μισῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν
τῷ κόσμῳ τούτῳ εἰς ζωὴν αἰώνιον φυλάξῃ αὐτήν. Ἐὰν ἐμοὶ
διακονῇ τις, ἐμοὶ ἀκολουθεῖτω καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγώ, ἐκεῖ καὶ ὁ
διάκονος ὁ ἐμὸς ἔσται. Νῦν ἡ ψυχὴ μου τετάρακται, καὶ τί
εἶπω; Πάτερ, σῶσόν με ἐκ τῆς ὥρας ταύτης· ἀλλὰ διὰ τοῦτο
ἤλθον εἰς τὴν ὥραν ταύτην. Πάτερ, δόξασόν σου τὸ ὄνομα.
Ἦλθεν οὖν φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· Καὶ ἐδόξασα καὶ πάλιν δο-
ξάσω. Ὁ οὖν ὄχλος ὁ ἐστὼς καὶ ἀκούσας ἔλεγε βροντὴν γε-
γονέναι· ἄλλοι ἔλεγον· Ἄγγελος αὐτῷ λελάληκεν. Ἀπεκρίθη
ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· Οὐδὲ ἐμὲ αὕτη ἢ φωνὴ γέγονεν, ἀλλὰ δι'
ὑμᾶς. Νῦν κρίσις ἐστὶ τοῦ κόσμου τούτου, νῦν ὁ ἄρχων τοῦ
κόσμου τούτου ἐκβληθήσεται ἔξω· καγώ, ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς
γῆς, πάντας ἐλκυσῶ πρὸς ἐμαυτόν. Τοῦτο δὲ ἔλεγε σημαίνων
ποιῶ θανάτῳ ἡμελλεν ἀποθνήσκειν. Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ὄχλος·
Ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἐκ τοῦ νόμου, ὅτι ὁ Χριστὸς μένει εἰς τὸν
αἰῶνα καὶ πῶς σὺ λέγεις, ὅτι δεῖ ὑψωθῆναι τὸν Υἱὸν τοῦ
ἀνθρώπου; Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου; Εἶπεν
αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἔτι μικρὸν χρόνον τὸ φῶς μεθ' ὑμῶν ἐστὶ·
περιπατεῖτε, ἕως τὸ φῶς ἔχετε, ἵνα μὴ σκοτία ὑμᾶς κατα-
λάβῃ καὶ ὁ περιπατῶν ἐν τῇ σκοτίᾳ οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει. Ἔως
τὸ φῶς ἔχετε, πιστεῦτε εἰς τὸ φῶς, ἵνα υἱοὶ φωτὸς γένησθε.

Δόξα.

Ρῦσαί με πτωχείας,
Δικαιοκρίτα Σῶτερ,

καὶ Κρίσεως δικαίας
ἐν ἐτάσεως ὥρα.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου
πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη
τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός,
κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλήθος τῶν
οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Κρίσεως ἐκλύτρωσαι
οἰκονομίας Σὸν δοῦλον
καὶ δεινῆς πτωχεύσεως
τὸν λαόν σου, Κύριε
πολυεύσπλαγχνε,
τρυφηλαῖς πράξεσι
καὶ σπατάλαις βίον,
φεῦ, ἀσώτως δαπανήσαντα
ἀλλ' εἰς μετάνοιαν
νῦν ἐπανελθόντα, φιλάνθρωπε,
καὶ ἐκ μυχίων κράζοντα
τῆς καρδίας· Ἥμαρτον, Κύριε·
δέξαι με ὡς ἓνα
μισθίων Σου¹¹ καὶ Κρίσεως δεινῆς

11. Λουκ. ιε' 19.

ἐν ὥρᾳ με συναριθμησον
μετὰ τῶν δικαίων Σου.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν Σου...

Ἔδῃ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἰησοῦ πανοικτίρμον,
ὁ πτωχεύσας πλουσίους
κατὰ τὴν κρίσιν Σου
καὶ πένητας πλουτίσας,¹²
ἐκ τῆς οἰκονομίας
ἀπολύτρωσαι κρίσεως
καὶ ἐκ πτωχείας λαὸν
Σοῦ τὸν ἠγαπημένον.

Ἦνομήσαμεν, Σῶτερ,
οἱ φρικτοὶ ἀλαζόνες
καὶ ἄγαν φίλαυτοὶ
καὶ ἀγαθότητά Σου
σπατάλαις ἐν τῷ βίῳ
παρωργίσαμεν, Κύριε,
οἱ ἀπολαύοντες νῦν
καρπῶν τῆς ἀμαρτίας.

Σὲ θερμῶς δυσωποῦμεν
ἀσωτίας τοῦ ἄρτου
οἱ προγευσάμενοι
καὶ νῦν οἰκονομίας,

12. Ψαλμ. 33, 10.

πανοικτίρμον, ἐν κρίσει,
καταντήσαντες, Κύριε,
Κρίσεως ῥῦσαι ἡμᾶς
ὡς συμπαθῆς ἐσχάτης.

Θεοτοκίον.

Οἱ πατήσαντες πάγας
τῶν δυνάμεων σκότους,
Θεογεννήτρια,
γλυκὴ πικρὸν λεγόντων
καὶ πρόοδον τὴν πτῶσιν
τῶν ἡθῶν, δυσωποῦμέν σε·
Τήρει ἡμᾶς ἀσινεῖς
αὐτῶν τῆς δυναστείας.

ᾠδὴ η΄. Τὸν Βασιλέα.

Υψωσον κέρας
τῶν ταπεινῶν οἰκετῶν Σου,
φοβουμένων δικαίαν Σου κρίσιν,
καὶ Σὲ δοξαζόντων
ἀπαύστως, Ἰησοῦ μου.

Τετρυχωμένῳ
ἐκ τῆς πτωχείας λαῶ σου
δίδου πλοῦτον Σοῦ θείου ἐλέους,
Λόγε τοῦ Ὑψίστου
Θεοῦ, παντελεῆμον.

Ἡμαρτηκῶτι
λαῶ συγχώρησον βίου

ἀνομίας ὡς εὐσπλαγχνος, Σῶτερ,
νῦν βιοῦντι κρίσιν
δεινὴν οἰκονομίας.

Θεοτοκίον.

Ῥοὰς δακρῶν
λαοῦ πτωχέσαντος, Μῆτερ,
μανδηλίῳ τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας
σμηξον, Θεοτόκε
ὑπερευλογημένη.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἐπάκουσον λαοῦ Σου
καὶ τοὺς ἀδικοῦντας
αὐτὸν ἐνδόξους τῆς γῆς,¹³ δικαιοτάτε
Χριστέ, ἰσχύϊ σου θεία ταχὺ ταπείνωσον.

Ἰσχύος πλησον, Σῶτερ,
πάντας ἀδυνάτους,
ἀλλὰ πιστοὺς σου οἰκέτας, Θεάνθρωπε,
τοὺς ἰσχυροὺς καταισχύναι¹⁴ δυνάμει θείᾳ Σου.

Χαρᾶς δικαίων πάντων
καταξιώσον με
τῆς ἐν τῷ πόλῳ ὡς ἄγαν φιλόανθρωπος,
ὁ εἰς χαρὰν μεταλλάσσων τὰς λύπας δούλων Σου.

13. Ἑσ. 26, 15.

14. Α' Κορ. α' 2

Θεοτοκίον.

Μὴ παύση δυσωποῦσα
τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα
ἡμᾶς πλουτίζειν προνοία Αὐτοῦ καὶ χάριτι,
Θεογεννήτορ, οἰκέτας τοὺς σοὺς πτωχεύοντας.

Ἄξιόν ἐστι....

καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια'

Κρίσεως οἰκέτας Σου ἠθικῆς,
Σῶτερ πανοικτίρμον,
ρῦσαι καὶ οἰκονομικῆς,
φεῦ, τοὺς δαπανῶντας
τὸν πλοῦτον ἀσωτίαις,
σπατάλαις καὶ ἀνόμοις
λόγοις καὶ πράξεσιν.

Οἱμοι, ἐπτωχεύσαμεν, Ἰησοῦ!
Σπεῦσον βοηθῆσαι¹⁵
σοῖς οἰκέταις, Λόγε Θεοῦ,
τοῦς φωνοῦσι Ἰάτερ,
ἰλάσθητι, Παντάναξ,
ἡμῖν ἐν ἀσωτίαις
βίου καθεύδουσι.

Οπροστεταγμένους καιροὺς ἐθνῶν
καὶ ὀροθεσίας
κατοικίας αὐτῶν,¹⁶ σεπτὲ

15. Ψαλμ. 78, 8.

16. Πράξ. ιζ' 26

Λόγε τοῦ Ὑψίστου,
ὀρίσας, τὸν λαόν σου
ἐχθρῶν μανίας τήρει,
Σῶτερ, ἀπήμονα.

Κρίσιν νῦν ἐπέτρεψε τῷ λαῷ,
φεῦ! τῷ ἀποστάντι
ὁ εὐΐλατος Πλαστουργὸς
τῆς οἰκονομίας
καὶ πτώχευσιν ἀνόμων
καὶ μὴ μετανοούντων
ἐξ ἀμαρτήματος.

Σῶτερ, τοὺς βιοῦντας ἐν ἠθικῇ
παρακμῇ τε σήψει,
ἀσωτία, διαφθορᾶ
καὶ κακία ῥῦσαι
πτωχεύσεως ἐν βίῳ
καὶ Κρίσεως δικαίας
καὶ ἀδεκάστου Σου.

Φιληδόλους δούλους Σου, προπετεῖς,
ἀπειθεῖς γονεῦσιν,
ἀλαζόνας καὶ ἀκρατεῖς¹⁷
διὰ τῆς πτωχείας
καὶ κρίσεως ὀδήγει
πρὸς τρίβους μετανοίας,
Σῶτερ φιλάνθρωπε.

17. Β΄ Τιμ. γ' 2 -4.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί,
Πρόδρομε Κυρίου,
Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς,
οἱ Ἅγιοι πάντες,
μετὰ τῆς Θεοτόκου
ποιήσατε πρεσβείαν
εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

*Τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον·
Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.*

Ἐν ἀφάτῳ ἀγάπῃ ὁ ὀμόνος πλούσιος,
ὁ τοὺς πτωχοὺς ἐν τῇ πίστει
παιδαγωγῶν, Ἰησοῦ,
διὰ κρίσεως ἐν βίῳ καὶ πτωχεύσεως,
δειξὸν ἡμῖν τοῦ πλουτισμοῦ
τὴν ὁδὸν εἰς οἰκτιρμοῦς
πρὸς πάντας ἐμπεριστάτους
καὶ εἰς τὴν σφύζουσαν πίστιν,
δικαιοκρίτα εὐσυμπάθητε.

*Ἐκτενῆς καὶ Ἀπόλυσις, μεθ' ἣν ψάλλομεν τὸ
ἕξῃς· Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ Ξύλου.*

Κρίσεως ἐξ οἰκονομικῆς
κρῦσαι τοὺς δοξάζοντας, Σῶτερ,
ὄνομα Σὸν ἱερὸν
καὶ δεινῆς πτωχεύσεως
ἡμᾶς ἐξάρπασον
τοὺς «ἡμάρτομεν»¹⁸ κράζοντας,

18. Λουκ. ιε' 18.

εὐΐλατε Πάτερ,
ὡς ποτε ὁ ἄσωτος,
καὶ ἐν δικαίᾳ Σου
Κρίσει μετὰ πάντων Ἁγίων
τάξον τοὺς Σοὺς δούλους, ὁ θέλων
σῶσαι ἅπαν γένος τὸ μερόπειον.

Δέσποινα, πρόσδεξι
τάς δεήσεις τῶν δούλων σου
καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς
ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου
εἰς σὲ ἀνατίθημι,
Μῆτερ τοῦ Θεοῦ
φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δίστιχον.

Ἐν ὥρᾳ Κρίσεως δεῖξον Σὸν ἔλεος
Νικηφόρῳ, Κύριε, καὶ Χαραλάμπει.

**ΤΕΛΟΣ
ΚΑΙ ΔΟΣΑ
ΤΩ ΜΟΝΩ ΑΛΗΘΙΝΩ
ΘΕΩ ΗΜΩΝ**

Έκδοτική Παραγωγή

ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.

Άρδηττού 12-16, 116 36 Άθίνα

Τηλ.: 210.921.7513, 210.921.4820 • Fax: 210.923.7033

www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr